ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងសុខាភិបាល

ប្រកាស

ស្តីពី

ការគ្រប់គ្រងសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាព

ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

នាយកដ្ឋានមន្ទីរពេទ្យ

២០០៩

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងសុខាភិបាល

លេខ ០៥៤ ស.ស.ក/ម.៣

រាជធានីភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ២៣ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ២០០៨

ប្រកាស

ស្តីពី

ការគ្រប់គ្រងសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាពក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសុខាភិបាល

-បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

-បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស/រកត/០៩០៨/១០៥៥ ចុះថ្ងៃទី ២៥ កញ្ញា ២០០៨ ស្តីពីការតែងតាំង រាជរដ្ឋាភិបាលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២/នស/៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ កក្កដា ១៩៩៤ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការរៀបចំ និង ការប្រព្រឹត្តទៅ នៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/០១៩៦/០៦ ចុះថ្ងៃទី ២៤ មករា ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតក្រសួងសុខាភិបាល

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស.រកម ១២៩៦-៣៦ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ធ្នូ ១៩៩៦ ដែលប្រកាសឱ្យប្រើ ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារបរិស្ថាន និង ការគ្រប់គ្រងធនធានធម្មជាតិ

-បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ៦៧ អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី ២២ តុលា ១៩៩៧ ស្តីពីការរៀបចំ និង ការប្រព្រឹត្តទៅរបស់ក្រសួងសុខាភិបាល

-បានឃើញអនុក្រឹត្យលេខ ៣៦ អនក្រ.បក ចុះថ្ងៃទី ២៧ មេសា ១៩៩៩ ស្តីពី ការគ្រប់គ្រងសំណល់រឹង

-យោងតាមតម្រូវការចាំបាច់របស់ក្រសួងសុខាភិបាល

សម្រេច

ជំពូក ១ : គោលបំណង និង វិសាលភាព

ប្រការ ១.-

បទបញ្ជានេះ ផ្តល់និយមន័យនៃប្រភេទសំណល់ទាំងអស់ពីសេវាថែទាំសុខភាព តម្រូវការសម្រាប់កំណត់អត្តសញ្ញាណសំណល់ ការដាក់ស្លាកសញ្ញា និងចំណាត់ថ្នាក់ តម្រូវការបច្ចេកទេសសម្រាប់ការញែក ការប្រមូល ការរក្សាទុក ការលើកដាក់ ការដឹកជញ្ជូន ការសម្អាត និង ការចោលនូវសំណល់ ដែលកើតមានគ្រប់ទីតាំងសេវាថែទាំទាំងអស់ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

បទបញ្ជានេះ ត្រូវប្រើប្រាស់នៅគ្រប់ទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាពទាំងអស់ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ប្រការ ២.-

ទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាព មិនកំណត់តែចំពោះមន្ទីរពេទ្យរដ្ឋ និងឯកជនប៉ុណ្ណោះទេ គឺរាប់បញ្ចូលទាំងមណ្ឌលសុខភាព គ្លីនិកព្យាបាល មន្ទីរពិសោធន៍ជីវវេជ្ជសាស្ត្រ មន្ទីរពិសោធន៍វេជ្ជសាស្ត្រ និង ស្ថាប័នជីវបច្ចេកវិទ្យា មជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវវេជ្ជសាស្ត្រ ការស្រាវជ្រាវ និងការធ្វើតេស្តសត្វ កន្លែងរក្សាឈាម កន្លែងផ្តល់វិជ្ជាជីវៈ ថែទាំសុខភាពសម្រាប់មនុស្សចាស់ មជ្ឈមណ្ឌលរក្សា និងវះកាត់សាកសព មន្ទីរព្យាបាលធ្មេញ ទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាពតាមផ្ទះ ពេទ្យចាក់ម្ជុលវិទ្យាសាស្ត្រ មន្ទីរពេទ្យវិកលចរិត អ្នកប្រើប្រាស់ថ្នាំខុសច្បាប់ សេវាកម្មបុណ្យសព សេវាកម្ម និងស្ថាប័នជំនួយការវេជ្ជបណ្ឌិតសម្រាប់ជនពិការ មជ្ឈមណ្ឌលពេទ្យសត្វ និង ទីតាំងផ្សេងៗទៀត ដែលផលិតសំណល់ចេញពីសេវាថែទាំសុខភាព... ។ល ។

ប្រការ ៣.-

សំណល់ចេញពីកន្លែងថែទាំសុខភាពទាំងនេះ អាចបែងចែកឱ្យទូលំទូលាយទៅជា ២ប្រភេទ គឺ **សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ** និង **សំណល់ទូទៅ** ។

-សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ

សំណល់ដែលមានកោសិកាមនុស្ស ឬសត្វទាំងមូល ឬជាផ្នែកៗ ឈាមឬសារធាតុរាវ ក្នុងសរីរាង្គលាមក ឱសថ ឬ ផលិតផលឱសថ ប្រដាប់លាងសម្អាត ឬសម្លៀកបំពាក់ សឺរ៉ាំង ម្ជុល ឬ វត្ថុមុតស្រួច

ឃ

ក្លាយជាសំណល់អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ ឬបណ្តាលឱ្យមានជំងឺនៅពេលប៉ះជាមួយនឹងសំណល់ទាំងនោះ ប្រសិនបើយើងមិនបានគ្រប់គ្រងប្រកបដោយសុវត្ថិភាពទេ។

-សំណល់ទូទៅ

គឺជាសំណល់ដែលជាអង្គធាតុរឹង ឬពាក់កណ្តាលរឹង ផលិតចេញពីទីតាំងថែទាំសុខភាពដែលគ្មានសារធាតុពុល ឬ មានគ្រោះថ្នាក់ និង មិនបង្កការបំពុលប្រសិនបើប៉ះជាមួយសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ។ សំណល់ទាំងនេះរួមមាន សំណល់អាហារ ក្រដាស ប្លាស្ទិក តម្បាញ សារធាតុលោហៈ និង អលោហៈ សំណល់កែវ និង សំណល់ពីសួនច្បារ។

ក្នុងករណីសំណល់ទូទៅមានភាពកខ្វក់ ឬលាយឡំជាមួយសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រណាមួយ សំណល់ទាំងនោះត្រូវចាត់ទុកជាសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ។

ជំពូក ២ : ប្រភេទនៃសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ

ប្រការ ៤.-

សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រចែកចេញជា ៩ ប្រភេទ: សំណល់ឆ្លងរោគឬបង្ករោគ សំណល់សរីរាង្គកាយ សំណល់វត្ថុមុតស្រួច សំណល់ឱសថ សំណល់ពុលដល់ហ្សែន សំណល់គីមី សំណល់មានសមាសធាតុលោហៈធ្ងន់ធុងប្រើសម្ពាធ និង សំណល់វិទ្យុសកម្ម។

១-សំណល់ឆ្លងរោគ ឬបង្ករោគ

គឺជាសំណល់ទាំងឡាយណាដែលមានមេរោគ (បាក់តេរី វីរុស ប៉ារ៉ាស៊ីត ឬផ្សិត) មានបណ្តុំ ឬបរិមាណគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបង្កជំងឺក្នុងសរីរាង្គដើមដែលងាយបង្កជំងឺដូចជា សំណល់ចេញពីសរីរាង្គ ជាលិកា ផ្នែកសរីរាង្គមានភាពកខ្វក់ដោយសារមេរោគ ឧបករណ៍ ឬសម្ភារៈពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកជំងឺមានមេរោគឆ្លង សំឡី និង ឧបករណ៍សម្រាប់សាកល្បងចេញពីមន្ទីរពិសោធន៍ ។ល។

២-សំណល់សរីរាង្គកាយ

សំណល់ដែលចាត់ទុកថាជាសំណល់សរីរាង្គកាយមានដូចជា ជាលិកា សរីរាង្គ ឬផ្នែកផ្សេងៗរបស់សារពាង្គកាយ ឈាម ទឹករងៃ សរីរាង្គ ឬផ្នែកផ្សេងៗ នៃសភាវៈសរីរាង្គសត្វដែលយកមកពិសោធន៍ សារធាតុរាវចេញពីការវះកាត់សរីរាង្គមនុស្ស ឬ សាកសព និង សាកសពទារក។

៣-សំណល់វត្ថុមុតស្រួច

គឺជាសម្ភារៈទាំងឡាយណាដែលបង្កឱ្យដាច់ ឬមុតរបួសដូចជា ម្ជុល កន្ត្រៃ ដង្កៀប ផ្លែកាំបិត កាំបិត ឧបករណ៍ផុងទឹក រណា កែវបែក និង ដែកគោល ឬរបស់មុត ដែលមានមេរោគ ផ្សេងៗទៀត ប៉ុន្តែមិនកំណត់ត្រឹមតែករណីដូចខាងលើនេះទេ។

៤-សំណល់ឱសថ

គឺសំណល់ទាំងឡាយណាដែលជា ផលិតផលថ្នាំពេទ្យហួសកាលកំណត់ប្រើប្រាស់ ឬមិនបានប្រើប្រាស់ បែកនឹងមានភាពកខ្វក់ ឱសថ វ៉ាក់សាំង និងសេរ៉ូម ដែលមិនអាចប្រើប្រាស់ទៀតបាន ហើយត្រូវការបោះចោល ប៉ុន្តែមិនកំណត់ត្រឹមតែករណីដូចខាងលើនេះទេ។

៥-សំណល់ពុលដល់ហ្សែន

គឺជាសំណល់គ្រោះថ្នាក់ ដែលមានសមាសភាពធ្វើឱ្យហ្សែនមានបម្រែបម្រួល ខូចទ្រង់ទ្រាយ ឬ បង្កជំងឺមហារីក។ សំណល់ទាំងនេះ មិនមានកំណត់ត្រឹមតែថ្នាំ Cytostatic កម្អួត ទឹកនោម ឬ លាមកអ្នកជំងឺដែលព្យាបាលដោយថ្នាំ Cytostatic សារធាតុគីមី និង សារធាតុវិទ្យុសកម្មប៉ុណ្ណោះទេ។

៦-សំណល់គីមី

សំណល់ទាំងនេះ សំដៅលើសារធាតុគីមីរឹង រាវ និង ឧស្ម័ន ដែលអាចមានគ្រោះថ្នាក់ ហើយយ៉ាងហោចណាស់មានសមាសធាតុមួយ ក្នុងចំណោមសមាសធាតុខាងក្រោម :

១. សារធាតុពុល
២. សារធាតុកាត់ស៊ី (ដូចជា អាស៊ីតមាន $pH < 2$ ហើយ បាស $pH > 12$)
៣. សារធាតុឆេះ
៤. ប្រតិកម្ម (ផ្ទុះ ប្រតិកម្មជាមួយទឹក ងាយឆក់) ផ្អែកលើក្រសួងបរិស្ថាន

៧-សំណល់មានសមាសធាតុលោហៈធ្ងន់ច្រើន

សំណល់ប្រភេទនេះគឺសំដៅលើអនុប្រភេទនៃសំណល់គីមីដែលមានសារធាតុពុលខ្ពស់ ដូចជាសំណល់មានសារធាតុបារតដែលបង្កពីឧបករណ៍ព្យាបាលបែកបាក់ រួមមាន ទែម៉ូម៉ែត្រ ប្រដាប់វាស់សម្ពាធឈាម និងសំណល់កាត់ម្យូមពីសំណល់អាគុយ។

៨-សំណល់ធុងដែលមានសម្ពាធ

ស៊ីឡាំងឧស្ម័នទទេ ឬមិនប្រើប្រាស់ បំពង់ឧស្ម័ន កំប៉ុងខ្យល់ដែលអាចផ្ទុះប្រសិនបើដុត ឬធ្លុះធ្លាយដោយចៃដន្យ ។

៩-សំណល់មានវិទ្យុសកម្ម

គឺជាសំណល់រឹង រាវ និង ឧស្ម័នដែលមានជាតិវិទ្យុសកម្ម បង្ករោគដែលប្រើប្រាស់សម្រាប់ធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យព្យាបាល និង ស្រាវជ្រាវ ។

ជំពូក ៣ : បទបញ្ញាបច្ចេកទេសសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាព

ប្រការ ៥.~

១ ការញែកសំណល់រវាងសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ និងសំណល់ទូទៅ

រាល់ទីតាំងថែទាំសុខភាពទាំងអស់នឹងត្រូវបែងចែក និង ញែកសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាពឱ្យដាច់ពីគ្នារវាងសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ និង សំណល់ទូទៅនៅឯប្រភពដើមសំណល់។ សំណល់ទូទៅ មិនត្រូវដាក់លាយឡំជាមួយសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រឡើយ ប៉ុន្តែនៅពេលមានការលាយឡំគ្នារួចហើយ សំណល់នោះត្រូវចាត់ទុកជាសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រទាំងអស់ ។

២ ការញែកអប្បបរមានៃសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ

រាល់ទីតាំងថែទាំសុខភាពទាំងអស់ត្រូវតែញែកសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រទៅតាមការកំណត់ក្នុងប្រការ ៣។

ក្នុងកម្រិតអប្បបរមានេះ សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រត្រូវបែងចែក និង ញែកឱ្យទៅជា: (១)សំណល់ឆ្លង និងសរីរាង្គកាយ (២)សំណល់វត្ថុមុតស្រួច (៣)សំណល់គីមី និងឱសថ (៤)សំណល់ប៉ះពាល់ដល់ហ្សែន និង វិទ្យុសកម្ម។

៣ ករណីលើកលែង

-បរិមាណតិចតួចនៃសំណល់គីមី ឬឱសថ អាចប្រមូលរួមជាមួយសំណល់ ដែលមានមេរោគឆ្លង

-ក្នុងករណីសំណល់មិនត្រូវយកទៅដុតរំលាយចោល បំពង់ខ្យល់អាចប្រមូលជាមួយសំណល់ទូទៅនៅពេលគ្មានសារធាតុក្នុងបំពង់នោះ ។

-សំណល់មានមេរោគដែលវិទ្យុសកម្មនៅមានកម្រិតទាបដូចជា ឧបករណ៍បោសសម្អាត ឧបករណ៍ដែលប្រើក្នុងការធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យ ឬព្យាបាលរោគ អាចប្រមូលរួមជាមួយសំណល់មានមេរោគឆ្លង ប្រសិនបើឧបករណ៍ទាំងនោះត្រូវជ្រើសរើសទុកសម្រាប់ដុតចោលក្នុងឡសីតុណ្ហភាពខ្ពស់ ។

-រដ្ឋលេខាធិការទទួលបន្ទុកអាចកំណត់បន្ថែមពីករណីលើកលែងមួយចំនួនទៀត ដែលមិនមានរៀបរាប់ខាងលើក្នុងករណីចាំបាច់ ។

ប្រការ ៦.-

ការកំណត់ពណ៌លើថង់ និង ធុងសំរាម គ្រប់ទីតាំងសេវាវេជ្ជសាស្ត្រទាំងអស់ត្រូវប្រើប្រព័ន្ធដាក់ពណ៌ជាសញ្ញា និង លេខកូដសម្គាល់តាមស្តង់ដា លើថង់ និង ធុង ចំពោះសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ និង សំណល់ទូទៅ ។

ត្រូវអនុវត្តតាមការកំណត់លំអិតដាក់លាក់ដូចខាងក្រោម :

ប្រភេទសំណល់	ពណ៌ធុង និងសញ្ញាសម្គាល់
សំណល់ឆ្លងរោគ ឬ បង្ករោគ សំណល់សរីរាង្គកាយ	ពណ៌លឿង ដាក់សញ្ញាសម្គាល់ ខ្មៅ"សម្រាប់សំណល់ឆ្លងរោគ ដាក់សញ្ញាសម្គាល់ ក្រហម"សម្រាប់សំណល់សរីរាង្គ
សំណល់វត្ថុមុតស្រួច	ពណ៌លឿង ដាក់សញ្ញាសម្គាល់ "មុត"
សំណល់គីមី និងឱសថ	ពណ៌ត្នោត ដាក់សញ្ញាសម្គាល់ "មានគ្រោះថ្នាក់"
សំណល់មានលោហៈធាតុធ្ងន់ ច្រើន	ពណ៌ត្នោត ដាក់សម្គាល់ ដោយសមាស ធាតុលោហៈធ្ងន់ណាមួយ ជាក់លាក់ ហើយ ដាក់ស្លាកសញ្ញាសម្គាល់ "មានគ្រោះថ្នាក់"
សំណល់វិទ្យុសកម្ម និងសារធាតុពុលដល់ហ្សែន	ពណ៌ក្រហម ដាក់ស្លាកសញ្ញាសម្គាល់ "និមិត្ត សញ្ញាវិទ្យុសកម្ម"
សំណល់ធុងមានសម្ពាធ	ពណ៌ខ្មៅ
សំណល់ទូទៅ	ពណ៌បៃតង

ត្រូវបិទផ្សាយសេចក្តីណែនាំស្តីពី "ការកំណត់អត្តសញ្ញាណសំណល់ និងការញែកសំណល់" ទៅតាមទីតាំងប្រមូលសំណល់នីមួយៗ ដើម្បីរំលឹកដល់បុគ្គលិកទាំងអស់ឱ្យយល់ពីទម្រង់ការ ។

ប្រការ ៧.-

កំណត់ភាពជាក់លាក់នៃថង់ និងធុងសំណល់សម្រាប់សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ រាល់ទីតាំងផ្តល់សេវាថែទាំសុខភាពទាំងអស់ត្រូវមានថង់ និងធុងសំណល់គ្រប់គ្រាន់ដែលមានទំហំសមល្មម និង មានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ ។

ធុងសំណល់ធំៗត្រូវមានកង់ គួរតែដាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រមូលថង់សំណល់នៅតាមទីតាំងដែលមានសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រច្រើនដើម្បីកាត់បន្ថយការដឹកជញ្ជូននិងគ្រោះថ្នាក់នៅពេលដឹកជញ្ជូន ។ ទីតាំងទាំងនោះ

៧

រួមមានបន្ទប់វះកាត់ និង បន្ទប់សង្គ្រោះបន្ទាន់។

ត្រូវអនុវត្ត តាមការកំណត់ជាក់លាក់ដូចខាងក្រោម ៖

ប្រភេទសំណល់	ប្រភេទធុង ថង់
សំណល់ឆ្លងរោគ ឬ បង្ករោគ សំណល់សរីរាង្គកាយ	ថង់ប្លាស្ទិកមិនជ្រាប មាំ ឬធន់
សំណល់វត្ថុមុតស្រួច	ធុងមាំមិនងាយធ្លុះ និង ជ្រាប ឬ ប្រអប់សុវត្ថិភាព
សំណល់ឱសថ និងសំណល់គីមី	១. សំណល់ឱសថរឹង ៖ ថង់ប្លាស្ទិក ឬធុង ២. សំណល់ឱសថរាវ ៖ ធុងមាំ មិនងាយធ្លុះ និងលេច ៣. សំណល់គីមីរឹង និងរាវ ៖ ធុងមិនងាយធ្លុះ និងជ្រាប
សំណល់មានលោហៈធាតុធ្ងន់ច្រើន	ធុងមិនងាយច្រេះស៊ី ហើយមាំ ត្រូវដាក់ធុងដាច់ដោយឡែកពីគ្នា សម្រាប់លោហៈធ្ងន់ផ្សេងគ្នា
សំណល់វិទ្យុសកម្ម និងសារធាតុពុលដល់ហ្សែន	ប្រអប់សំណរ បិទស្លាកសញ្ញាវិទ្យុសកម្ម
សំណល់ធុងមានសម្ពាធ	ថង់ប្លាស្ទិក
សំណល់ទូទៅ	ថង់ប្លាស្ទិក

ប្រការ ៨.-

-ការកំណត់លក្ខណៈលំអិតបន្ថែមនៃធុងសម្រាប់ដាក់សំណល់វត្ថុមុតស្រួច

១. រឹង ធន់នឹងភាពធ្លុះធ្លាយ និងមិនជ្រាបទោះបីជាដួលរលំ ឬធ្លាក់ (ប្រើប្រអប់សុវត្ថិភាព)

២. កាត់បន្ថយគ្រោះថ្នាក់ឱ្យនៅកម្រិតអប្បបរមា ពេលដៃដន្យមានការកំពប់ ឬក៏ធ្លាក់សារធាតុក្នុងអំឡុងពេលប្រើប្រាស់ ពេលលើកចាក់ ឬ ពេលផ្លាស់ទីតាំង។

៣. ធុងត្រូវមានដៃកាន់យួរដោយមិនកំណត់ត្រឹមតែធុងបិទជិតនោះទេ។ កន្លែងដៃកាន់យួរ មិនត្រូវរំខាន ដល់ការប្រើប្រាស់ជាធម្មតារបស់ធុងឡើយ។

៤. ត្រូវមានកន្លែងចំហ ដែលក្នុងលក្ខខណ្ឌធម្មតាអាចការពារកុំឱ្យលេចចេញនូវសំណល់ ឬ សារធាតុផ្សេងៗ។

៥. មានសន្ទះគំរបបិទភ្ជិតភ្ជាប់មកជាមួយ សម្រាប់បិទនៅពេលសំណល់មាន ៣ភាគ ៤ (ជិតពេញ) ឬបំរុងនឹងយកទៅចោល។ ធុងត្រូវតែបិទឱ្យបានជិតហើយបិទជាប់នៅពេលដឹកជញ្ជូន ជាធម្មតា

៦. មានខ្សែបន្ទាត់ផ្ដេកសម្រាប់បញ្ជាក់ នៅពេលធុងមានសំណល់ចំណុះ ៣ ភាគ ៤ ហើយកត់សម្គាល់ ដោយពាក្យថា "**ព្រមាន - មិនត្រូវចាក់ឱ្យលើសពីបន្ទាត់ឡើយ**" ។

៧. ធុងត្រូវធ្វើពីសារធាតុដែលអាចដុតរំលាយបាន ប្រសិនបើការដុតរំលាយជាជម្រើស ដែលត្រូវប្រើក្នុងការសម្អាត ឬចោល សម្រាប់ស្ថាប័នសេវាវេជ្ជសាស្ត្រ

៨. ត្រូវលាប**ពណ៌លឿង** ឬ(ប្រអប់សុវត្ថិភាព-ពណ៌លឿង)

៩. ត្រូវដាក់ស្លាកសម្គាល់ ដោយពាក្យថា "**សម្រាប់តែវត្ថុមុតស្រួច**"

១០.ត្រូវដាក់ស្លាកសម្គាល់ឱ្យបានច្បាស់ដោយនិមិត្តសញ្ញាអន្តរជាតិសម្រាប់ "**សំណល់គ្រោះថ្នាក់ផ្នែកជីវសាស្ត្រ**"

ប្រការ ៩.-

-ការកំណត់លក្ខណៈលម្អិតបន្ថែមសម្រាប់ធុងសំណល់បង្ករោគ និង សំណល់សរីរាង្គកាយ

១. ថង់ និងធុង សម្រាប់រក្សាសំណល់បង្ករោគ ត្រូវតែសម្គាល់ដោយប្រើនិមិត្តសញ្ញាបង្ករោគ តាមនិមិត្តសញ្ញាអន្តរជាតិ

២. ត្រូវតែនៅខ្ពស់ជាងដី កម្ពស់ ៥ សង់ទីម៉ែត្រយ៉ាងតិច

៣. លទ្ធភាពស្តុកធម្មតា គឺ ០,១ ម៉ែត្រគូប

៤. ត្រូវតែមានកម្រិតជ្រាបទាបបំផុត ២២៥ (៥៥ មីក្រុង) ចំពោះដង់ស៊ីតេទាប ឬកម្រិត ជ្រាប ១០០ (២៥ មីក្រុង) ចំពោះដង់ស៊ីតេខ្ពស់ ឬស្មើនឹងបទដ្ឋាននៃការផ្ទុកចំណុះ ។

៥. ថង់ត្រូវតែមានទំហំសមល្មមនឹងធុង ដែលបានជ្រើសរើស ឬដាក់ឱ្យប្រើប្រាស់

៦. សំណល់ដែលមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង ត្រូវតែវេចខ្ចប់ក្នុងថង់ដាច់ដោយឡែក ហើយធ្វើការសម្លាប់មេរោគភ្លាមៗ ដោយប្រើឡចំហុយ ឬ ឧបករណ៍សម្លាប់មេរោគឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

ប្រការ ១០.-

-ការកំណត់លក្ខណៈលម្អិតបន្ថែមសម្រាប់ធុងសំណល់វិទ្យុសកម្ម និងសារធាតុពុលដល់ហ្សែន

សំណល់សារធាតុពុលដល់កោសិកា ត្រូវតែប្រមូលដោយដាក់ចូលក្នុងធុងមិនជ្រាប ហើយរឹងមាំ ដោយ ដាក់ស្លាកសញ្ញាឱ្យបានច្បាស់ថា "**សំណល់សារធាតុពុលដល់កោសិកា**" ។

៧

ប្រការ ១១.-

១-ការកំណត់ការដាក់ស្លាកសញ្ញា

ថង់សម្រាប់ដាក់សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រទាំងអស់ ត្រូវមានការកំណត់អត្តសញ្ញាណនូវកម្រិតនៃបរិមាណសំណល់ ។ ប្រសិនមានបញ្ហាអ្វីមួយកើតឡើងដូចជាការកំពប់សារធាតុ ឬសារធាតុមុតចូលក្នុងថង់ប្លាស្ទិកកន្លែងមានបញ្ហានោះ អាចងាយស្រួលកំណត់ និង ងាយស្រួលក្នុងការចាត់វិធានការដោះស្រាយ ។

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់ថង់ប្លាស្ទិក ឬធុងផ្ទុកអាចធ្វើឡើងតាមមធ្យោបាយខាងក្រោម :

១. សរសេរព័ត៌មាននៅលើថង់

២. ប្រើខ្សែបន្ទះស្ពើង ដែលមិនទាន់វាយអក្សរពីលើ

៣. ប្រើស្លាកសញ្ញា ដែលបិទជាប់ជាមួយព័ត៌មានបោះពុម្ពរួច ហើយបិទលើធុង

៤. ចងស្លាកសញ្ញា ដែលត្រូវការព័ត៌មានសរសេរលើនោះ

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ ឬការដាក់ស្លាកសញ្ញាលើថង់សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ ឬធុងអាចធ្វើឡើងដូចខាងក្រោម :

កាលបរិច្ឆេទការវេចខ្ចប់ : ________________		
ឈ្មោះទីតាំងសេវាវេជ្ជសាស្ត្រ ________________ លេខទូរស័ព្ទ : ____________ ឈ្មោះបុគ្គលិកផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ : ____________		
ប្រភេទសំណល់ (សូមគូសតែមួយប្រភេទប៉ុណ្ណោះ)	**និមិត្តសញ្ញា**	**សូមគូស**
• សំណល់ឆ្លងរោគ និង សំណល់សរីរាង្គកាយ		
• សំណល់វត្ថុមុតស្រួច (ធុង រឺប្រអប់សុវត្ថិភាព)		
• សំណល់ឱសថ		
• សំណល់សារធាតុពុលដល់ហ្សែន		
• សំណល់គីមី		
• សំណល់មានលោហៈធ្ងន់ច្រើន		
• សំណល់ធុងមានសម្ពាធ		
• សំណល់វិទ្យុសកម្ម		
បរិមាណសំណល់____________គីឡូក្រាម : កន្លែងសំណល់ : ____________		

២-និមិត្តសញ្ញា

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណ សម្រាប់ប្រើលើថង់ ធុងសំណល់សេវាថែទាំសុខភាព ត្រូវតែប្រើនិមិត្តសញ្ញា ដែលមានការទទួលស្គាល់ជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ សម្រាប់សំណល់ឆ្លងរោគ ដោយប្រើភាសាជាតិបន្ទាប់ពី និមិត្តសញ្ញា ដើម្បីបញ្ជាក់ពីខ្លឹមសារនិមិត្តសញ្ញា។

និមិត្តសញ្ញា ដែលស្នើឡើងសម្រាប់ប្រើសម្គាល់សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រទាំងអស់ខាងក្រោមៈ

និមិត្តសញ្ញាសំគាល់

សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ

និមិត្តសញ្ញាសំគាល់

សំណល់វិទ្យុសកម្ម

ប្រការ ១២.-

កន្លែងរក្សាធុង ឬថង់ ត្រូវសម្អាតដោយប្រើសារធាតុសម្លាប់មេរោគឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ជាពិសេសក្រោយពេលដែលធុង ឬ ថង់ដែលបានប្រមូល ឬយកសំណល់ចាក់ចោលអស់ ត្រូវសំអាតទីតាំងទុកដាក់នោះដោយប្រើសារធាតុសម្លាប់មេរោគឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមបទដ្ឋាន។

ប្រការ ១៣.- កន្លែងរក្សាសំណល់

១ ទីតាំងស្តុករក្សាសំណល់រួម

ប្រសិនបើសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រមិនអាចយកទៅចាក់ចោលក្នុងរយៈពេល ១ ឬ២ ថ្ងៃទេនោះ ទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាពត្រូវរៀបចំបន្ទប់ទុកដាក់សំណល់សម្រាប់រក្សាទុកជាបណ្តោះអាសន្នមុនពេលប្រមូល ឬដឹកជញ្ជូនទៅកន្លែងចាក់ចោល។

ទីតាំងសម្រាប់ថែរក្សាទុកដាក់សំណល់ ត្រូវមានលក្ខខណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

១. ជាផ្ទះ ឬ បន្ទប់មានដំបូល

២. នៅដាច់ដោយឡែកពីអគារផ្សេងៗ

ฬ

៣. បន្ទប់ទុកសំណល់ត្រូវនៅដាច់ដោយឡែកពីគេ និង ដាក់និមិត្តសញ្ញាបម្រាមឱ្យបានច្បាស់លាស់

៤. ត្រូវចាក់សោរដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ប្រសិនបើមិនប្រើប្រាស់

៥. បន្ទប់ទុកសំណល់គួរស្ថិតនៅជិតកន្លែងឡដុតនោះ ប្រសិនបើមន្ទីរពេទ្យមានកន្លែងដុតសំណល់

៦. បន្ទប់រក្សាសំណល់ត្រូវមានលទ្ធភាពទុកសំណល់យ៉ាងហោចណាស់ ២ថ្ងៃ

៧. ជញ្ជាំង និងកម្រាលឥដ្ឋត្រូវរលោងមិនជ្រាបទឹក ហើយកម្រាលឥដ្ឋត្រូវលើកឱ្យខ្ពស់មានជម្រាល ដើម្បីឱ្យទឹកហូរចូលប្រព័ន្ធលូបានល្អ ។

៨. បង្អួច និងពិដាន ត្រូវដាក់គ្របសំណាញ់ ដើម្បីការពារសត្វល្អិត និងសត្វទូទៅ

៩. ទ្វារចេញ-ទ្វារចូល ត្រូវធ្វើដោយឡែកពីគ្នា ហើយមានទំហំធំល្មម សម្រាប់រទេះរុញ

១០. ត្រូវមានកន្លែងសម្រាប់សម្អាតយានយន្ត

១១. ត្រូវមានទីតាំងសម្រាប់ឱ្យយានយន្តដឹកជញ្ជូនចូលដល់កន្លែងទុកសំណល់ ប្រសិនបើមាន ការដឹកជញ្ជូន និង ចាក់ចោលសំណល់នៅទីតាំងខាងក្រៅ

១២. ត្រូវមានបរិក្ខារគ្រប់គ្រាន់ដូចជា ប្រព័ន្ធផ្គត់ផ្គង់ទឹក ឧបករណ៍ការពារ និងសម្ភារៈសម្រាប់សម្អាត និង សម្លាប់មេរោគនៅលើកម្រាលឥដ្ឋ

១៣. បន្ទប់ត្រូវស្ថិតនៅឆ្ងាយពីកន្លែងចម្អិនអាហារ និង ផ្លូវសាធារណៈ

១៤. បន្ទប់ត្រូវមានពន្លឺ និងខ្យល់ចេញចូលគ្រប់គ្រាន់

១៥. បន្ទប់ត្រូវមានប្រព័ន្ធត្រជាក់ សម្រាប់រក្សាសំណល់បំបែកធាតុ

២-ការកំណត់ទីតាំងរួម សម្រាប់រក្សាសំណល់

ទីតាំងទុកសំណល់វេជ្ជសាស្ត្ររួមត្រូវដាក់នៅដាច់ដោយឡែកពីទីតាំងទុកដាក់សំណល់ទូទៅ ។

៣-ការទុកដាក់សំណល់វិទ្យុសកម្ម និង សំណល់ពុលកោសិកា

សំណល់ពុលកោសិកាត្រូវដាក់ឱ្យនៅដាច់ដោយឡែកពីសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រផ្សេងៗ ក្នុងទីតាំងកំណត់មួយដែលមានសុវត្ថិភាព ។

សំណល់វិទ្យុសកម្ម ត្រូវទុកក្នុងធុងមានពាសសារធាតុសំណការពារ ។ សំណល់វិទ្យុសកម្មដែលបានរក្សាទុកត្រូវតែដាក់ស្លាកសំគាល់ដោយបញ្ជាក់ពីប្រភេទមានបន្ទុកវិទ្យុសកម្ម កាលបរិច្ឆេទ និងសេចក្តីលម្អិតលើលក្ខខណ្ឌចាំបាច់ដែលត្រូវការ ។

ៃ

ប្រការ ១៤.~ រយៈពេលទុកដាក់សំណល់

ប្រសិនបើបន្ទប់ទុកដាក់សំណល់ដែលមានប្រព័ន្ធត្រជាក់មិនអាចប្រើប្រាស់បាននោះ រយៈពេលទុកសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រមិនត្រូវលើសពីលក្ខខណ្ឌដូចខាងក្រោម :

ក- ៤៨ ម៉ោង នៅរដូវរងារ

ខ- ២៤ ម៉ោង នៅរដូវក្តៅ

ជំពូក ៤ : ការប្រមូល និង ដឹកជញ្ជូនសំណល់

ប្រការ ១៥.~

១-ការប្រមូលសំណល់នៅតាមទីតាំង

ការប្រមូល និងដឹកជញ្ជូនសំណល់តាមទីតាំងវេជ្ជសាស្ត្រ គួរតែអនុវត្តដោយប្រើរទេះដែលមានលក្ខណៈសមរម្យ និង ស្របទៅតាមផ្លូវសម្រាប់ប្រមូលសម្រាមដែលបានកំណត់ជាមុន និង តាមពេលវេលាកំណត់ ។

២-ភាពញឹកញាប់នៃការប្រមូលសំណល់

សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ និងសំណល់ទូទៅ ត្រូវប្រមូលជាប្រចាំចេញពីប្រភពសំណល់ទៅដាក់ទុកក្នុងទីតាំងរួម ។

សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រត្រូវតែយកចេញរាល់ថ្ងៃពីទីតាំងទុកដាក់សំណល់រួម ក្នុងករណីដែលអាចធ្វើបាន ។

៣-ការដឹកជញ្ជូនតាមទីតាំងសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាព

ដើម្បីកំណត់កម្រិតអប្បបរមា នូវការដឹកសំណល់ឆ្លងកាត់តាមទីតាំងថែរក្សាអ្នកជំងឺ និងទីតាំងស្អាតផ្សេងៗ ផ្លូវដឹកជញ្ជូនសំណល់ត្រូវតែកំណត់ក្នុងទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាព នៅចន្លោះរវាងទីតាំងទុកដាក់សំណល់ដំបូងក្នុងបន្ទប់ និង អគារ ហើយនឹងទីតាំងដាក់សំណល់រួម ។

ត្រូវប្រើធុងមានកង់ រទេះរុញ ឬរទេះអូសដើម្បីដឹកជញ្ជូនធុងសំណល់ទៅកាន់ទីតាំងទុកសំណល់រួម ។ យានទាំងនេះគួរបម្រុងទុកសម្រាប់ដឹកជញ្ជូនសំណល់ពីការថែទាំសុខភាពតែប៉ុណ្ណោះ ។ យានទាំងនោះត្រូវលាងសម្អាត និង សម្លាប់មេរោគភ្លាមៗ បន្ទាប់ពីចោលសំណល់រួច ។

ធុងមានកង់ រទេះរុញ និងរទេះអូស ដែលប្រើសម្រាប់ផ្ទេរសំណល់ពីការថែទាំសុខភាព ក្នុងទីតាំងសេវាថែ ទាំសុខភាព ត្រូវរៀបចំ និង ផលិតដើម្បីឱ្យ :

១. យានទាំងនោះ មិនមានជ្រុងស្រួចដែលអាចធ្វើឱ្យរហែកថង់សំណល់ក្នុងអំឡុងពេលលើកដាក់សំណល់

២. យានទាំងនោះមិនត្រូវឱ្យលេចធ្លាយសំណល់ចេញ ពេលថង់ដាច់រហែកនោះទេ

៣. យានទាំងនោះងាយសម្អាត សម្លាប់មេរោគ និងបង្ហូរទឹកចេញ

៤. យានងាយស្រួលលើកសំណល់ដាក់ រក្សាសំណល់ក្នុងយាន និង ងាយដាក់សំណល់ចុះពីយានវិញ

៤-ការដឹកជញ្ជូនសំណល់នៅក្រៅទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាព

ការដឹកជញ្ជូនសំណល់ចេញពីទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាពទៅកន្លែងសម្អាត ឬកន្លែងចាក់ចោល ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយប្រើយានយន្តសមស្រប ដែលមានការឯកភាពពីអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

អ្នកបើកបរយានយន្តទាំងនេះ ត្រូវតែទទួលបាននូវការបណ្តុះបណ្តាលក្នុងការអនុវត្តនីការងារឱ្យមានសុវត្ថិភាព ឱ្យមានភាពស្ទាត់ជំនាញទៅនឹងទម្រង់ការដែលបាននឹងកំពុងអនុវត្ត ក្នុងករណីកំពប់ពេលដឹកជញ្ជូន ឬ គ្រោះថ្នាក់ដោយចៃដន្យ ។

៥-យានយន្ត ឬធុង សម្រាប់ដឹកជញ្ជូន

ថង់សំណល់អាចដាក់ដោយផ្ទាល់ទៅក្នុងយានយន្តដឹកជញ្ជូន ប៉ុន្តែវិធីដែលកាន់តែមានសុវត្ថិភាពនោះ គឺត្រូវដាក់ថង់ទាំងនោះចូលទៅក្នុងធុង ក្នុងយានយន្ត។

យានយន្តណាដែលប្រើសម្រាប់ដឹកជញ្ជូនសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រត្រូវអនុវត្តតាមលក្ខណវិនិច្ឆ័យដូចខាងក្រោមៈ

១. តួរបស់យានយន្តត្រូវមានទំហំសមស្រប ដែលស្របគ្នានឹងការរៀបចំយានយន្ត ដោយមានតួខាងក្នុងមានកម្ពស់ ២.២ម៉ែត្រ

២. ត្រូវមានជញ្ជាំងបាំងរវាងកន្លែងអ្នកបើកបរ និង តួយានយន្ត

៣. ត្រូវមានប្រព័ន្ធសមស្រប សម្រាប់ធានាការលើក-ដាក់ អំឡុងពេលដឹកជញ្ជូន

៤. ត្រូវមានថង់ទទេ សម្លៀកបំពាក់ការពារសមរម្យ សម្ភារៈសម្អាត ឧបករណ៍ និងសារធាតុសម្លាប់មេរោគ រួមជាមួយនឹងឯកសារជំនួយស្មារតី ពិសេសសម្រាប់ដោះស្រាយបញ្ហាការកំពប់សារធាតុរាវ ត្រូវតែដាក់ នៅផ្នែកណាមួយដាច់ដោយឡែកក្នុងយានយន្ត

៥. យានយន្តត្រូវតែមានបិទស្លាកសម្គាល់ ដោយដាក់ឈ្មោះ និង អាស័យដ្ឋានអ្នកដឹកជញ្ជូនសំណល់

៦. សញ្ញាគ្រោះថ្នាក់អន្តរជាតិ ក៏ដូចជាលេខទូរស័ព្ទ សម្រាប់សង្គ្រោះបន្ទាន់ ត្រូវតែដាក់បង្ហាញនៅលើយានយន្ត ឬធុងសំណល់

៧. យានយន្ត ឬធុង ប្រើសម្រាប់ការដឹកជញ្ជូនសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ មិនត្រូវប្រើសម្រាប់ដឹកជញ្ជូន សម្ភារៈអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ។ យានយន្តទាំងនេះត្រូវតែចាក់សោរគ្រប់ពេលលើកលែងពេលលើក និងដាក់សំណល់

៨. ធុងធំ ដែលអាចលើកដាក់នៅលើតួយានយន្តអាចធ្វើការពិចារណាថា ត្រូវទុកដាក់សំណល់ ឬរកអ្វីជំនួសនៅពេលពេញ។

៩. ធុងមានប្រព័ន្ធត្រជាក់ អាចយកមកប្រើ ប្រសិនបើរយៈពេលទុកដាក់ហួសពេលកំណត់ ឬរយៈពេលការដឹកជញ្ជូនយូរពេក។

៦-ផ្លូវ

សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ ត្រូវតែដឹកជញ្ជូនតាមផ្លូវ ដែលឆាប់បំផុតតាមតែអាចធ្វើទៅបាន ហើយត្រូវមានផែនការមុនពេលចាប់ផ្តើមដឹកជញ្ជូន។

ប្រការ ១៦.-

ការបំពេញឯកសារទាំងអស់ គួរតែធ្វើឱ្យបានចប់រួចរាល់មុនពេលការដឹកជញ្ជូនសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រចេញពីទីតាំងសេវាថែទាំសុខភាព។

ប្រព័ន្ធកត់ត្រាសំណល់ជួយដល់ការអង្កេតតាមដានសំណល់ពី ចំណុចប្រមូល រហូតដល់ទីតាំងចាក់សំណល់ចុងក្រោយ។

ប្រការ ១៧.-

លក្ខខណ្ឌអនាម័យដែលបុគ្គលិកសេវាថែទាំត្រូវអង្កេត ការប្រមូល និង ស្តុកសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាព

បុគ្គលិកថែទាំសុខភាព ដែលទទួលខុសត្រូវលើការលើកដាក់ថង់ និងធុងសំណល់ គួរអង្កេតលើចំណុចដូចខាងក្រោម :

១. ត្រូវតែប្រើប្រាស់ដង្កៀប ឬស្រោមដៃក្រាស់សម្រាប់ការប្រមូល និង កើបសំណល់ដាក់ក្នុងថង់ ឬធុង

២. សំណល់ចេញពីសេវាថែទាំសុខភាពហើយជាពិសេសសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រត្រូវដាក់ក្នុងកម្រិត ៣ភាគ ៤ នៃចំណុះថង់ប្លាស្ទិក ឬធុង ហើយថង់ត្រូវតែបិទជិត និងចងឱ្យមានសុវត្ថិភាព។ ត្រូវត្រួតពិនិត្យថា ថង់ ឬធុងសំណល់បានចងបិទជិតយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព។

៣. ថង់សំណល់ចេញពីសេវាថែទាំសុខភាពត្រូវតែប្រើតែមួយដងប៉ុណ្ណោះហើយមិនត្រូវប្រើឡើងវិញឡើយ

៤. បុគ្គលិកផ្នែកថែទាំសុខភាពត្រូវលាងសម្អាតដៃគ្រប់ពេលបន្ទាប់ពីប្រមូល ឬកើបសំណល់ចេញពីសេវាថែទាំសុខភាពទៅដាក់ក្នុងថង់ ឬធុង។

៥. ធានាឱ្យបានច្បាស់ថា ប្រភពដើមនៃសំណល់ត្រូវបានគេបិទស្លាកសម្គាល់នៅលើថង់ ឬធុងត្រឹមត្រូវ។

ក

៦. ថង់ត្រូវយួរីកាន់ត្រង់កថង់.ដៃយួរតែប៉ុណ្ណោះ ហើយដាក់នៅទីតាំងណាមួយ ដែលអាចចាប់លើក ត្រង់កថង់ម្តងទៀត នៅពេលត្រូវការលើកដាក់បន្ត។ ការលើកដាក់ថង់សំណល់ដោយដៃ គួរកាត់បន្ថយ ឱ្យដល់កម្រិតអប្បបរមា បើអាចធ្វើទៅបាន ពីព្រោះការលើកដាក់ដោយដៃផ្ទាល់ ជាប្រភពដ៏សំខាន់ ដែលបង្កឱ្យមុតម្ជុល ឬគ្រោះថ្នាក់ ។

៧. មិនត្រូវឱបថង់សំណល់ជាប់នឹងរាង្គកាយ ហើយបុគ្គលិកប្រមូលសំណល់ ក៏មិនគួរប្រឹងប្រែងយួរសំណល់ច្រើនហួសហេតុ ក្នុងពេលតែមួយឡើយ ។

៨. ត្រូវជៀសវាងការប៉ះទង្គិចថង់សំណល់ជាមួយនឹងរាង្គកាយនៅពេលយួរ។ សារធាតុគ្រោះថ្នាក់ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពច្រើនបំផុតគឺការរងរបួសដោយសារម្ជុល។ ប្រភេទម្ជុលចាក់សើរ៧លើស្បែកដែលមិនបានដាក់បញ្ចូលឱ្យបានស្រួលបួលទៅក្នុងធុងសម្រាប់ដាក់វត្ថុមុតស្រួច អាច បង្កឱ្យ មានការរងរបួស

៩. ត្រូវមានព័ត៌មានជាច្រើនបានបង្ហាញថា វត្ថុមុតស្រួចធ្វើឱ្យមុតធ្លាយផ្នែកចំហៀង និង ខាងក្រោម នៃធុងជ័រ។ ការលើកធុងត្រូវចាប់លើកត្រង់ដៃធុង ហើយដៃម្ខាងទៀតមិនត្រូវទ្របាតធុងឡើយ។

១០. ត្រូវធានាឱ្យច្បាស់ថា ថង់សំណល់ប្រើប្រាស់ធម្មតា និង ថង់សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ មិនត្រូវដាក់លាយឡំគ្នាឡើយ ហើយថង់ និង ធុងសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រទាំងនោះ ត្រូវដាក់នៅកន្លែងណាមួយជាក់លាក់ (មិនត្រូវដាក់ចោលនៅកន្លែងវាលចំហឡើយ) ។

១១. ត្រូវយល់ដឹងពីវិធានការសមស្របសម្រាប់សម្អាត និង កម្ចាត់មេរោគ ក្នុងករណីមានកំពប់ដោយចៃដន្យ និង យល់ដឹងពីរបៀបរាយការណ៍ពីគ្រោះថ្នាក់ណាមួយ ។

ជំពូក ៥ : ការចោលសំណល់ពីសេវាថែទាំសុខភាព

ប្រការ ១៨.-

បច្ចេកវិទ្យា និងវិធីសាស្ត្រ សម្រាប់សម្អាត និងចោលសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ គឺមានច្រើន មិនកំណត់ត្រឹមតែករណីដូចខាងក្រោមនេះទេ :

១. ការដុតរំលាយ

២. ការសម្លាប់មេរោគដោយសារធាតុគីមី

៣. ប្រព្រឹត្តកម្មដោយកំដៅស្ងួត និង សំណើម

ក

៤. ការប្រើកំដៅដោយប្រើមេឆ្នាំងអគ្គីសនី (Microwave)

៥. ទីលានចាក់សំណល់

៦. ការធ្វើឱ្យចុះថយសកម្មភាព និង ការដាក់ស្រោប (Inertisation and encapsulation)

ជម្រើសបច្ចេកវិទ្យា ឬបណ្តុំបច្ចេកវិទ្យាត្រូវធ្វើឡើងឱ្យស្របតាមច្បាប់ និង បទបញ្ញត្តិក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ក្នុងករណីគ្មានច្បាប់ ឬបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងការប្រើប្រាស់បច្ចេកវិទ្យាជាក់លាក់ណាមួយក្នុងការសម្អាត និង ចាក់ចោលសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ ត្រូវអនុវត្តតាមប្រការ ១៩ ២០ ២១ ២២ ២៣ ខាងក្រោម៖

ប្រការ ១៩.~

ការចាក់ចោលសំណល់ឆ្លងរោគ សំណល់សរីរាង្គកាយ និង សំណល់វត្ថុមុតស្រួច

ក-ការដុតរំលាយ

ប្រសិនបើការរំលាយជាជម្រើសសម្រាប់ សម្អាតសំណល់ឆ្លងរោគ សំណល់សរីរាង្គកាយ និង សំណល់វត្ថុមុតស្រួច ជម្រើសនេះត្រូវបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

១. ការសម្រេចចិត្តដាក់តម្លើង ប្រតិបត្តិការ បិទ និង មុនពេលបិទឡដុត ត្រូវអនុវត្តតាមច្បាប់ និង បទបញ្ញត្តិរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ជាពិសេសទៅតាមតម្រូវការ និងទម្រង់ការវាយតម្លៃផលប៉ះពាល់បរិស្ថាន

២. ឡដុតត្រូវមានសីតុណ្ហភាពដុតមិនតិចជាង ៨០០ អង្សារសេ ដោយប្រើរយៈពេលតិចបំផុត។ នៅពេលដែលលក្ខណនេះមិនអាចធ្វើទៅបាន គណៈកម្មាធិការ រឺក្រុមការងារគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្នាក់ជាតិ មានភារកិច្ចក្នុងការសម្រេចអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់ឡដុតសំណល់ជាបណ្តោះអាសន្ន។

៣. ប្រតិបត្តិការឡដុតត្រូវអនុវត្តតាមការកំណត់ជាក់លាក់ នៃលក្ខណៈបច្ចេកទេស ដែលណែនាំពីម្ចាស់ផលិតឡដុត ឬតាមបញ្ញត្តិក្នុងលក្ខខណ្ឌ ឬតម្រូវការវាយតម្លៃផលប៉ះពាល់បរិស្ថាន។

៤. រាល់សំណល់ទាំងអស់ដែលមានសារធាតុក្លរដូចជាសំណល់ប៉ូលីវីនីលក្លរមិនត្រូវដុតក្នុងឡដុតរំលាយឡើយ

៥. ការបញ្ចេញសំណល់ពីឡដុតសំណល់នៃសេវាថែទាំសុខភាពត្រូវអនុលោមតាមបទដ្ឋាន និង លក្ខខណ្ឌទាំងអស់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ហើយក្នុងករណីពុំទាន់មានច្បាប់ ការបញ្ចេញសំណល់ត្រូវអនុលោមតាមបទដ្ឋានបញ្ចេញសំណល់ ដូចខាងក្រោម។ ពេលនោះក្រុមការងារគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្នាក់ជាតិ មានភារកិច្ចក្នុងការសម្រេចអនុញ្ញាតឱ្យប្រើប្រាស់៖

(ករណីចាំបាច់ប្រសិនបើការអនុវត្តន៍តាមបទដ្ឋានខាងក្រោមមិនអាចធ្វើទៅបាន គណៈកម្មាធិការ ឬក្រុមការងារគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្នាក់ជាតិ មានភារកិច្ចក្នុងការសម្រេចអនុញ្ញាតបណ្តោះអាសន្ន ដោយពិគ្រោះយោបល់ពីតំណាងអង្គការសុខភាពពិភពលោក)

៧

សារធាតុ	មធ្យមភាគប្រចាំថ្ងៃ (មីលីក្រាម/១ ម៉ែត្រគូប)	មធ្យមភាគរៀងរាល់ម៉ោង (មីលីក្រាម/១ ម៉ែត្រគូប)	ម.ភាគរយៈពេល៤ម៉ (មីលីក្រាម/១ម៉ែត្រគូប)
សារធាតុរឹងអណ្តែតក្នុងខ្យល់	៥	១០	-
កាបូនសរីរាង្គសរុប	៥	១០	-
សារធាតុក្លរ	៥	១០	-
សាធាតុភ្លុយអរ	១	២	-
ស្ពាន់ធ័រឌីអុកស៊ីត (SO_2)	២៥	៥០	-
អាសូតឌីអុកស៊ីត (NO_2)	១០០	២០០	-
កាបូនម៉ូណូអុកស៊ីត (CO)	៥០	១០០	-
បារត	-	-	0,0៥
កាត់មូម និងតាល្យូម	-	-	0,0៥
សំណ ក្រូម ទង់ដែង និង ម៉ង់កាណែស	-	-	0,៥
នីកែល និងអាសេនិច	-	-	0,៥
អង់ទីម៉ូន (**Sb**) កូបាល់ វ៉ាណាដ្យូម ទីន (**Sn**)	-	-	0,៥
ឌីអុកស៊ីននិងហ្វ៊ូរ៉ង់(furans)	-	-	0.1 ng/TEQ/Nm3
សមាសភាគអុកស៊ីសែន	យ៉ាងហោចណាស់មាន ៦% នៅដំណាក់កាលណាមួយ		

៦. ផេះ និងសំណល់ពីឡដុត ត្រូវចាក់ចោលឱ្យស្របតាមច្បាប់ និងបទបញ្ជា ដែលមានស្រាប់ ហើយករណីពុំទាន់មានច្បាប់ និងបទបញ្ជា ផេះ និងសំណល់ត្រូវចាក់ចោល នៅតាមទីតាំងចាក់សំណល់ដាក់លាក់ក្នុងកន្លែងចាក់សំណល់ក្នុងទីក្រុង ដែលទីតាំងនេះត្រូវមានការសម្រេច និង ឯកភាពពីអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធ។

ខ-ប្រព្រឹត្តកម្ម ដោយមិនប្រើម៉ាស៊ីនរំលាយ

ប្រព្រឹត្តកម្មដែលសមស្របផ្សេងៗទៀតរួមមាន ការសម្លាប់មេរោគដោយសារធាតុគីមី ការប្រើអូតូក្លាវ ការប្រើកំដៅដោយប្រើមេផ្លាំងអគ្គិសនី (Microwave) inertization encapsulation (ដែលប្រើសម្រាប់តែវត្ថុមុតស្រួចតែប៉ុណ្ណោះ)។ ការសាងសង់ ការកំណត់ទីតាំង ការប្រតិបត្តិការ ការបញ្ចប់ និងក្រោយពេលបញ្ចប់នៃបច្ចេកវិទ្យាមិនដុតរំលាយដែលបានជ្រើសរើស សម្រាប់ប្រើក្នុង ការសម្អាតសំណល់ត្រូវធ្វើតាមបទដ្ឋាន និងលក្ខខណ្ឌ ដែលបានចែង ដោយ ច្បាប់ពាក់ព័ន្ធ ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។

៧

ការចោលសំណល់ក្នុងទីលានចាក់សំណល់ អាចធ្វើទៅបាន ប្រសិនបើដំណើរការធ្វើទៅតាមលក្ខណៈអនាម័យ និងបំពេញតាមតម្រូវការសុខភាព និងបរិស្ថានទាំងអស់ ដែលបានចែងក្នុងច្បាប់ និងបទបញ្ញត្តិពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។

គ-ប្រព្រឹត្តកម្មសំណល់ ដែលមានកម្រិតឆ្លងខ្ពស់

សំណល់ ដែលមានកម្រិតឆ្លងខ្ពស់ ត្រូវតែធ្វើការសម្លាប់មេរោគ ដោយសារធាតុសម្លាប់មេរោគត្រឹមត្រូវ ឬ អូតូក្លាវ មុនពេលបញ្ចេញចោល ដោយប្រើដំណើរការដុតរំលាយ និង មិនដុតរំលាយ។

ឃ-ការបង្ហូរសំណល់ឈាម ក្នុងលូទឹកស្អុយ

ប្រសិនបើមិនមានរោងចក្រប្រព្រឹត្តកម្មទឹកច្រើនទេ សំណល់ឈាមត្រូវមានការសម្លាប់មេរោគសិនមុនពេលបង្ហូរចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធលូទឹកស្អុយ។ ពោលគឺមន្ទីរពេទ្យត្រូវមានអាងស៊ិបទឹកសម្រាប់សំលាប់មេរោគ

ង-ការសម្អាត និង ការចាក់ចោលសំណល់ឱសថ

១ បរិមាណតិចតួច

-ការចោលនៅទីលានចាក់សំណល់

បរិមាណតិចតួច នៃសំណល់ឱសថពីការប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ អាចចាក់កប់ក្នុងដី ក្នុងករណីដែលសំណល់ទាំងនោះដាក់លាយជាមួយបរិមាណដ៏ច្រើននៃសំណល់ទូទៅ។

ថ្នាំញៀន និងថ្នាំពុលដល់កោសិកាមិនត្រូវចាក់កប់ក្នុងដីឡើយទោះបីជាមានបរិមាណតិចតួចក៏ដោយ

-ការវេចខ្ចប់ Encapsulation

ប្រសិនបើមានការវេចខ្ចប់ Encapsulation ត្រឹមត្រូវ បរិមាណតិចតួច នៃសំណល់ឱសថ អាចវេចខ្ចប់ Encapsulation ជាមួយសម្ភារៈមុតស្រួចបាន។

-ការកប់សារធាតុ ក្នុងបរិវេណមន្ទីរពេទ្យ

ការកប់ដោយសុវត្ថិភាព នូវបរិមាណតិចតួច នៃសំណល់ឱសថ ដើម្បីបង្ការការចម្លងមេរោគ អាចជាវិធីសាស្ត្រចាក់ចោល ដែលសមស្រប។

-ការបញ្ចេញចោលទៅក្នុងលូទឹកស្អុយ

បរិមាណមធ្យម នៃឱសថរាវល្មម ឬពាក់កណ្តាលរាវ ដូចជាល្បាយ ដែលមានវីតាមីន ស៊ីរ៉ូក្អក ល្បាយចាក់សរសៃ ថ្នាំដាក់ភ្នែក (ប៉ុន្តែមិនមែនថ្នាំប្រឆាំងនឹងមេរោគ ឬថ្នាំពុលដល់កោសិកា) អាចពង្រាវ ចូលទៅក្នុងលំហូរទឹកដ៏ច្រើន ហើយបង្ហូរចូលទៅក្នុងប្រព័ន្ធលូទឹកស្អុយក្នុងក្រុង ឬអាងស៊ិបទឹករបស់មន្ទីរពេទ្យ ។

៦

រាល់សំណល់ទាំងអស់មិនត្រូវបង្ហូរចូលទៅក្នុងទឹកហូរយឺត ឬទឹកមិនហូរឡើយអាចបង្កគ្រោះ ។

-ការដុតរំលាយ

បរិមាណតិចតួច នៃសំណល់ឱសថអាចដុតរំលាយ ជាមួយនឹងសំណល់បង្ករោគ ឬសំណល់ទូទៅ ក្នុងករណីសំណល់ទាំងនោះមិនលើសពី ១% នៃសំណល់សរុប ។

២ បរិមាណច្រើន

-ការដុតរំលាយ

ការដុតរំលាយនៅសីតុណ្ហភាពខ្ពស់ (លើសពី ៨០០ អង្សារសេ) គឺជាវិធីដ៏ល្អបំផុត ក្នុងការកំចាត់សំណល់ឱសថចោល ។

សំណល់គួរតែលាយជាមួយកេសក្រដាស ហើយអាចជាមួយសារធាតុចំហេះ និង សំណល់មានមេរោគផ្សេងៗទៀត ដើម្បីធានានូវលក្ខខណ្ឌចំហេះដល់កម្រិតអតិបរមា ។

-ការវេចខ្ចប់ Encapsulation

សំណល់រឹង សំណល់រាវ សំណល់ពាក់កណ្ដាលរាវ អាចវេចខ្ចប់ Encapsulationដាក់ក្នុងធុងលោហៈ

-ការចាក់សំណល់ក្នុងទីលានចាក់សំណល់

បរិមាណសំណល់ឱសថច្រើនមិនត្រូវចាក់ក្នុងទីលានចាក់សំណល់ឡើយប្រសិនបើសំណល់នោះមិនបានវេចខ្ចប់Encapsulation ហើយ ចាក់ចោលទៅក្នុងទីលានចាក់សំណល់ ដែលមានអនាម័យ ។ សារធាតុទាំងនេះ មិនត្រូវចាក់ចោលជាមួយ សំណល់ទូទៅ ឬពង្រាវ និង បង្ហូរចូលប្រព័ន្ធលូទឹកស្អុយឡើយ ។

ប្រការ ២០.-

ការចាក់ចោលសំណល់វិទ្យុសកម្ម

រាល់សំណល់ទាំងអស់ ដែលមានសម្ភារៈវិទ្យុសកម្ម ត្រូវតែដាក់ស្លាកឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយការរុះរើ ទុកដាក់ និង ចាក់ចោល ត្រូវតែធ្វើឡើងស្របតាមតម្រូវការ និង បទបញ្ជារបស់ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ឬភ្នាក់ងារថាមពលបរិមាណូអន្តរជាតិ IAEA (International Atomic Energy Agency) ។

មន្ទីរពេទ្យ ឬមន្ទីរពិសោធន៍ណា ដែលប្រើប្រាស់ប្រភពវិទ្យុសកម្ម សម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យ ការព្យាបាល ឬគោលបំណងស្រាវជ្រាវមិនបានបិទស្លាក ត្រូវតែធ្វើការចាត់តាំងបុគ្គលិកវិទ្យុសកម្ម ដែលបានទទួលការបណ្ដុះបណ្ដាលត្រឹមត្រូវ ។

ការចាក់ចោលសំណល់វិទ្យុសកម្ម ដែលត្រឹមត្រូវ នឹងត្រូវអនុវត្តដូចខាងក្រោម:

១-ការបញ្ជូនត្រឡប់ទៅអ្នកផ្គត់ផ្គង់

ប្រសិនបើធ្វើទៅបាន ត្រូវបញ្ជូនប្រភពមានបិទស្លាក ដែលប្រើរួចទៅឱ្យអ្នកផ្គត់ផ្គង់។ ចំណុចនេះមានសារៈសំខាន់ សម្រាប់ទីតាំងដែលប្រើប្រាស់វិទ្យុសកម្មកំរិតខ្ពស់ និងសារធាតុ ដែលមានអាយុវិទ្យុសកម្មរយៈពេលយូរអង្វែង។

២-ការទុកដាក់សំណល់វិទ្យុសកម្ម ដែលមិនមានលក្ខខណ្ឌត្រឹមត្រូវ

ត្រូវមានការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេស លើសំណល់មិនមានលក្ខខណ្ឌត្រឹមត្រូវ ដើម្បីទប់ស្កាត់ពីហានិភ័យ នៃការរ៉ាយប៉ាយសំណល់។ សំណល់វិទ្យុសកម្មពុកផុយ និងមិនមានបង្ករោគ ត្រូវតែដាក់ក្នុងស្បោងថ្លា ដើម្បីជួយសម្រួលដល់ការពិនិត្យមើលនឹងភ្នែកផ្ទាល់។ សំណល់វិទ្យុសកម្មពុកផុយ ប៉ុន្តែមានមេរោគ គួរតែធ្វើការសម្លាប់មេរោគសិនមុនពេលចាក់ចោល។

៣-ការបង្ហូរចោល និងការចាក់ចោល :

នៅពេលសំណល់វិទ្យុសកម្មមិនសមស្របក្នុងការបង្ហូរ ឬបញ្ចេញចោលទៅក្នុងបរិស្ថាន ឬសម្អាត ក្នុងអំឡុងពេលណាមួយសមស្រប ស្ថាប័នសុខាភិបាលគួរបញ្ជូនសំណើរសុំចាក់សំណល់ចោលរបស់ខ្លួនទៅ អាជ្ញាធរដែលមានការទទួលស្គាល់។

ប្រការ ២១.-

ការចាក់ចោលសំណល់គីមី

សំណល់សារធាតុគីមី ដែលមានគ្រោះថ្នាក់ គួររក្សាទុកក្នុងធុងមិនជ្រាប និងដាក់ស្លាកសញ្ញា ដើម្បីកំណត់ នូវសារធាតុ។ ចំពោះសំណល់ ដែលមិនអាចដុតរំលាយ ត្រូវដោះស្រាយ ហើយចាក់ចោលដោយអង្គការ ឬក្រុមហ៊ុនគ្រប់គ្រងសំណល់ ដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណ។

ការចាក់ចោលសំណល់គីមីទូទៅ

សំណល់គីមីទូទៅ ដែលមិនអាចប្រើប្រាស់ឡើងវិញបាន ដូចជាស្ករ អាមីណូអាស៊ីត និងប្រភេទអំបិលជាក់លាក់មួយចំនួនទៀតអាចចាក់ចោល ក្នុងសំណល់ក្រុង ឬបង្ហូរចូលក្នុងប្រព័ន្ធលូទឹកស្អុយ។

-ការចាក់ចោលបរិមាណតិចតួច នៃសំណល់គីមីមានគ្រោះថ្នាក់

សំណល់គីមីមានគ្រោះថ្នាក់តិចតួចអាចដោះស្រាយបានដោយការរំលាយ វេចខ្ចប់ ឬកប់ក្នុងដី

-ការចាក់ចោលសំណល់គីមីមានគ្រោះថ្នាក់ នូវបរិមាណច្រើន

ឃ

១. ការរំលាយបរិមាណដ៏ច្រើន នៃសារធាតុរំលាយផ្សំឡើងដោយអាឡូសែន (ឧទាហរណ៏ ក្លរ-ភ្លុយអរជាដើម) មិនគួរធ្វើឡើងទេ ប្រសិនបើនៅទីតាំងមិនមានសម្ភារៈ សម្រាប់សម្អាតឧស្ម័ន ត្រឹមត្រូវ។

២. រាល់សំណល់ ដែលមិនអាចដុតរំលាយដោយសុវត្ថិភាព និងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយបាន នោះសំណល់ទាំងនេះត្រូវតែផ្តល់ជូន និងចាក់ចោលដោយអង្គការ ឬក្រុមហ៊ុន ដែលទទួលអាជ្ញាប័ណ្ណជាក់លាក់ក្នុងការគ្រប់គ្រងសំណល់មានគ្រោះថ្នាក់។

៣. ករណីអាចធ្វើបានមួយចំនួនទៀត ក្នុងការចាក់ចោលសារធាតុគីមីដែលមានគ្រោះថ្នាក់ចោល រួមមានការប្រគល់សំណល់សារធាតុគីមីទាំងនោះទៅអ្នកផ្គត់ផ្គង់ ដែលមានសម្ភារៈ ក្នុងការដោះស្រាយប្រកបដោយសុវត្ថិភាព។

៤. សំណល់សារធាតុគីមី ដែលមានគ្រោះថ្នាក់ នៃសមាសធាតុផ្សេងៗ ត្រូវតែរក្សាទុកដាច់ដោយឡែកដើម្បីជៀសវាងប្រតិកម្មគីមី ដែលអាចកើតមាន។

៥. សំណល់សារធាតុគីមី ដែលមានគ្រោះថ្នាក់មិនត្រូវបង្ហូរចូលប្រព័ន្ធលូទឹកស្អុយឡើយ។

៦. បរិមាណសំណល់គីមីច្រើនមិនត្រូវកប់ចូលក្នុងដីទេ ពីព្រោះសារធាតុទាំងនេះ អាចធ្វើឱ្យមានភាពកខ្វក់ដល់ប្រភពទឹក។

៧. បរិមាណដ៏ច្រើន នៃសារធាតុគីមីសម្រាប់សម្លាប់មេរោគ មិនត្រូវវេចខ្ចប់ Encapsulation ឡើយពីព្រោះ សារធាតុទាំងនេះអាចបង្កឱ្យមានកាត់ស៊ី ហើយពេលខ្លះបង្កឱ្យមានការឆាបឆេះ

ប្រការ ២២.-

ការចោលសំណល់ ដែលលោហៈធ្ងន់មានកម្រិតខ្ពស់

អាគុយ ទែម៉ូម៉ែត្រ និងប្រភេទសម្ភារៈវាស់ស្ទង់ផ្សេងៗទៀត ដែលអាចមានលោហៈធ្ងនក៏រិតខ្ពស់ដែលមានសារធាតុពុល ដូចជាបារត និង កាដ្យូម។

ការចាក់ចោលត្រូវធ្វើឡើង ដូចខាងក្រោម :

១. កែច្នៃសម្រាប់ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ ដោយឧស្សាហកម្ម ដែលមានឯកទេស

២. ការនាំចេញទៅក្រៅប្រទេស ដោយមានឯកទេស ហើយមានបរិក្ខារក្នុងការចាក់សំណល់គីមីដែលមានគ្រោះថ្នាក់ចោលប្រកបដោយសុវត្ថិភាព។ លក្ខខណ្ឌនៃការដឹកជញ្ជូនតាមនាវាត្រូវ ធ្វើឡើងអនុលោមទៅតាមសន្ធិសញ្ញាបាសែល

ឃ

៣. ការវេចខ្ចប់ Encapsulation ប្រសិនបើជម្រើសទាំងពីរខាងលើ មិនអាចធ្វើទៅបាន នោះសំណល់វេចខ្ចប់ហើយ អាចកប់នៅកន្លែងទីចាក់សំណល់ ដែលមិនជ្រាបទឹក ។

៤. សំណល់ប្រភេទនេះ មិនត្រូវរំលាយហើយក៏មិនត្រូវជីកកប់ដោយមិនមានការវេចខ្ចប់Encapsulation ដែរ ពីព្រោះ ការធ្វើបែបនោះអាចធ្វើឱ្យមានការបំពុលទឹក និងការបំពុលខ្យល់ ។

៥. ប្រសិនបើបរិមាណសំណល់ ដែលផ្ទុកសារធាតុលោហៈធ្ងន់មានកម្រិតខ្ពស់ មានចំនួនតិច និងមិនមានឱកាសនៃការប្រើប្រាស់លោហៈធ្ងន់ឡើងវិញក្នុងប្រទេសទេ សំណល់ទាំងនោះអាចដាក់បញ្ចូលនឹងកន្លែងបង្ហូរសំណល់ក្នុងក្រុងផងដែរ ។

ប្រការ ២៣.~

ការចោលសំណល់មានសម្ពាធ

-ធុងសំណល់ ដែលមានសម្ពាធ ដូចជាកំប៉ុងខ្យល់ ដែលត្រូវបោះចោល ត្រូវតែដាក់ក្នុងស្បោងសំណល់ទូទៅ ហើយបោះចោលរួមជាមួយនឹងសំណល់ទូទៅតែម្តង ។ ស៊ីឡាំងឧស្ម័នទទួលរងការសង្កត់សម្ពាធ អាចបញ្ជូនទៅម្ចាស់សហគ្រាសវិញ ។

-ជម្រើសការបោះចោលល្អបំផុត គឺការកែច្នៃ និង ប្រើប្រាស់ឡើងវិញ

-ជម្រើសការចាក់ចោល មានដូចខាងក្រោម :

១. ស៊ីឡាំងឧស្ម័ន និង ដុំហ្វីល ដែលមិនទាន់ខូចគួរតែបញ្ជូនទៅម្ចាស់សហគ្រាស ដើម្បីប្រើប្រាស់ឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើមិនអាចបញ្ជូនត្រឡប់ទៅវិញទេ នោះត្រូវមានធុងអាចកប់ដោយសុវត្ថិភាព ។

២. ធុង ដែលទទួលរងការខូចខាត បន្ទាប់ពីលាងឱ្យអស់សំណល់ទាំងស្រុងហើយ អាចធ្វើការកំទេច និងកប់ចោលក្នុងដី ។

៣. កំប៉ុងខ្យល់អាចប្រមូលដាក់ជាមួយសំណល់ទូទៅ ប្រសិនបើមិនរំលាយ ។ បរិមាណដ៏ច្រើន នៃធុងខ្យល់ ដែលបោះចោលអាចបញ្ជូនទៅអ្នកផ្គត់ផ្គង់វិញ ឬបញ្ជូនទៅរោងចក្រកែច្នៃសំណល់ ដែលអាចធ្វើបាន ។

៤. សំណល់ធុងមានសម្ពាធមិនត្រូវធ្វើការរំលាយឡើយ ពីព្រោះមានហានិភ័យច្រើនក្នុងការផ្ទុះឡើង ។

ប្រការ ២៤.~

សំណល់ទូទៅត្រូវតែដាក់ក្នុងថង់ប្លាស្ទិកពណ៌បៃតង ។ ត្រូវមានការរៀបចំដាច់ដោយឡែក សម្រាប់ការ ដឹកជញ្ជូន និង ការចោលសំណល់ទូទៅ និង សំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ ។

សំណល់ទូទៅនៅទីតាំងថែទាំសុខភាពត្រូវតែប្រមូល ហើយចោលក្នុងទីតាំងចាក់សំណល់ចោលដែលមានការអនុញ្ញាត រួមជាមួយនឹងសំណល់ក្នុងក្រុង ។

ជំពូក ៦ : ការប្រតិបត្តិការ និងការទទួលខុសត្រូវ

ប្រការ ២៥.~

ការងារប្រតិបត្តិរបស់ក្រុមការងារគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្នាក់ជាតិ និងនាយកដ្ឋានមន្ទីរពេទ្យ

-នាយកដ្ឋានមន្ទីរពេទ្យទទួលខុសត្រូវការងារអភិបាល និង បណ្តុះបណ្តាលមន្ត្រីសុខាភិបាល ស្តីពីការគ្រប់គ្រងសំណល់ពី សេវាថែទាំសុខភាពឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមបច្ចេកទេសដោយសហការ ជាមួយអង្គការនានា និងក្រុមការងារថ្នាក់ជាតិ ។

-ក្រុមការងារគ្រប់គ្រងសំណល់ថ្នាក់ជាតិ មន្ទីរសុខាភិបាលរាជធានី-ខេត្ត ទទួលខុសត្រូវការត្រួតពិនិត្យតាមដានលើការប្រតិបត្តិរបស់សេវាសាធារណៈ និងឯកជន ដែលកំពុងផលិតនូវសំណល់វេជ្ជសាស្ត្រ ។

ប្រការ ២៦.~

សេវាថែទាំសុខភាពទាំងអស់នៅទូទាំងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ទាំងសេវាសាធារណៈ និង សេវាឯកជន ត្រូវអនុវត្តបទបញ្ជាខាងលើនេះ ឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់ចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខានេះតទៅ ។

ចម្លងជូន :

- ទីស្តីការគណៈរដ្ឋមន្ត្រី
- ក្រសួងមហាផ្ទៃ
- ក្រសួងបរិស្ថាន
- អគ្គនាយកដ្ឋានបច្ចេកទេសសុខាភិបាល
- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និង ហិរញ្ញវត្ថុ
  (ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន)
- សាលារាជធានី-ខេត្ត
- មន្ទីរសុខាភិបាលរាជធានី-ខេត្ត
- គ្រប់សេវាវេជ្ជសាស្ត្រ និង អមវេជ្ជសាស្ត្រឯកជន
  (ដើម្បីអនុវត្ត)
- ឯកសារ-កាលប្បវត្តិ

ម៉ម_ប៊ុនហេង

ឧបត្ថម្ភដោយៈ

WHO